

kan jeg paa ingen Maade anerkjende dette, og allermindst kan jeg finde, at den ærede sidste Taler har Ret, naar han til Styrke for sin Mening paaberaabte sig et tidligere Præcedens — jeg sigter til Jernbaneactierne — thi medens der i Realiteten var meget Faa, der havde mod selve Sagen, kan jeg meget godt forstaae, at det gjorde, jeg tør sige Indtryk paa mange af Rigsdagens Medlemmer, at den var usynlig, der var ansvarlig for Rigsdagen; men dette Forhold vilde jo falde bort, naar der ikke kunde paastyles enten den ene eller den anden Egenkab, men det var en eneste lyslevende Mand, der stod ligeoverfor Forsamlingen. Naar der tales om den store Mod sætning, der skal finde Sted mellem Rigsdagen og Rigsraadet, saa kan jeg derved kun forstaae den forskjellige Aand, der med Hensyn til finansielle Forhold muligt kan fremtræde som Resultatet af den forskjellige Valgmaade og den forskellige Praxis, der i saa Henseende kan gjøre sig gjældende, og jeg seer da virkelig ikke Andet, end at det maa være tilfredsstillende for Rigsdagen, naar den større Sparommeligheds aand, der her gjør sig gjældende, ogsaa kommer Finantsforvaltningen tilgode ved de Posten, der henhøre under Rigsraadet; og naar det ved Behandlingsmaaden her er en mere nøjeregnende, i Enkelthederne gaaende Kritik af Foranstaltningerne, der gjør sig gjældende — og det er ganske vist Ansvarer med Hensyn hertil, hvorom her nærmest kan blive Tale — saa forekommer det mig aldeles indlysende, at det større Tryk, hvorom man her taler, vil blive udøvet fra Rigsdagens Side. Naar Rigsdagen gaaer i yderste Detail og undertiden med stor Uskaansomhed kritiserer Alt, hvad der er foretaget, og naar det er saa, som man synes at antage, at den anden Forsamling tager sig det lettere, da er det derved givet, at det større Tryk vil blive udøvet af Rigsdagen, og naar der endelig tales om, hvorvidt det i Collisionstilfælde skal være forskellige Mænd eller een Mand, der traadte op overfor de forskellige Forsamlinger, saa mener jeg, at dette netop i højeste Grad paapeger, hvor ønskeligt det er, at der kan være en Mægler, som kan opretholde det, der bedst stemmer med Retfærdighed, og som bedst kan fyldestgjøre de forskellige Anskuelser.

Saa meget om Sagen selv. Jeg vil kun tilføje, at jeg ved Alt, hvad Rigsdagsmanden for Holbek Amts 2den Valgkreds (Tscherning) har anført, ikke har lært Andet, end hvad jeg vidste. At denne Ordning, nu for Diebliffet ikke behager ham — der var Lidet, da han Intet havde derimod, og han har endnu idag anthedet, at der maaskee vilde komme en Tid, da den aldeles vilde svare til hans Ønske, men den har i dette Diebliff ikke hans Bifald — det er Noget, jeg stedse har vidst, men han veed da ogsaa, at der er mange Andre, med hvis Mening denne Ordning stemmer fuldkommen overeens, og dette er altsaa kun en ligefrem Meningsforskjellighed. Efter vor Mening er der ved denne Ordning opnaaet en langt simplere og naturligere Ledelse af Landets almindelige finansielle Anliggender, og ved Landet forstaaer jeg her Danmarks Rige, der ikke staaer i noget bestemt Mødsætningsforhold til Kongerigets særlige Anliggender; den hele finansielle Ordning, hvorved den ene Deel ikke kan blomstre, uden at den anden ogsaa gjør det, og hvorved den ene Deel ikke kan lide, uden at ogsaa den anden lider, vil være langt rigtigere. Endelig er der ved denne Ordning opnaaet, at der nu ligeoverfor Rigsdagen møder en Finantsminister, som for Kongerigets særlige Anliggender er ansvarlig for Rigsdagen, og som dertil er udnævnt af Hans Majestæt Kongen, medens der tidligere — det har den ærede Rigsdagsmand for Holbek Amts 2den Valgkreds fortalt os — kun mødte en Finantsminister for Kongerigets særlige Anliggender, der var udnævnt af ham. Selve det Detailspørgsmaal, som nu paany er fremkommet, er allerede tidligere saa vidtløftigt drøftet, at jeg anseer det for unødvendigt at dvæle derved, men derimod troer jeg, det er hensigtsmæssigt at minde det høie Thing om, hvad det er for et Middel, den ærede Rigsdagsmand vil bruge for at gjøre sin særlige Mening gjældende. Hans Forslag indeholder to Ting; det indeholder ligefrem en Mægelse af Finantsloven, og dernæst et bestemt uberettiget Indgreb i Kongens uomtvistelige, grundlovmæssige Ret, men i begge Dele er jeg overbevist om, at det høie Thing ikke vil følge ham; jeg er overbevist om, at det vil gaae ham her i Salen,